

Infiltrant

Ingar Johnsrud bij Boekerij:

Zij die volgen
Zij die gaan
Zij die doden
De peetmoeder
De saboteur
Infiltrant

Ingar Johnsrud

Infiltrant

Uiteindelijk draait alles om macht

Vertaald uit het Noors door Annelies de Vroom

Deze vertaling is gepubliceerd met de financiële steun van NORLA

ISBN 978-90-492-0944-5

ISBN 978-94-023-2820-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *De svarte enkene*

Vertaling: Annelies de Vroom

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Ingar Johnsrud. First published by H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS. Published in agreement with Oslo Literary Agency
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘Er is een Russisch spreekwoord dat luidt:
Als het je niet lukt een Noor om de tuin te
leiden dan lukt je dat bij niemand.’

Arne Christian Haugstøyl,
directeur Nationale Veiligheidsdienst,
in *Dagens Næringsliv*,

31 mei 2024

Proloog

Maandag 17 mei. Gardermoen. Vroeg in de ochtend.

De eerste keer dat gezagvoerder Wilhelm Arnesen in de cockpit van de Super Hercules C-130J van de luchtmacht plaatsnam, had hij een duivelse vreugde gevoeld. Want het was tegennatuurlijk dat deze gevleugelde aardslak in staat was zijn buik te vullen met tonnen en tonnen aan staal en wapens om daarna de zwaartekracht op te heffen. Zelfs nu, na meer dan zevenhonderd uur als gezagvoerder, kwam het voor dat hij op de start- en landingsbaan onder een van de turbomotoren ging staan om de kracht van het toestel te voelen. 4591 paardenkracht per motor. Een kracht gemaakt door mensen om tussen de goden te kunnen vliegen.

‘Wat een mooie ochtend,’ zei Silja Wam. De zon kroop bijna boven de horizon uit. Silja kwam aangelopen met koffie voor hen beiden. Sinds de dag dat hij gezagvoerder werd, was Wam zijn copiloot en ze werkten prima samen in de cockpit. Ze had een 17 mei-strikje op haar uniform gespeld, het was immers de nationale feestdag. ‘Liggen we op schema? Ik heb beloofd vanmiddag mee te doen aan de aardappelrace op het schoolplein.’

Luitenant Wam was een paar jaar jonger dan hij en had twee dochters op de basisschool. Een van de twee, Wilhelm herinnerde zich niet of het de oudste of de jongste was, vond het leuk om mama’s vliegtuig in een blauwe lucht te tekenen. De klok wees 05.10 uur aan.

‘Dat hangt ervan af hoe snel de Polen klaar zijn met laden,’ zei hij opkijkend naar de wolken. Hij stelde zich de kindertekening van de Hercules voor. Hij kon niet vermoeden dat Wams dochter het vliegtuig een paar uur later zou tekenen als een vuurbal die in zee stort.

Ze waren op het militaire deel van deze luchthaven van Oslo. Het vliegtuig stond klaar buiten de hangar en de belader was bezig de laatste boxen met uitrusting de laadklep op te dirigeren.

‘En de levende last?’

‘Daar komen ze aan.’ Wilhelm knikte naar de mannen die over het betonnen platform kwamen aangelopen. De Oekraïense commando’s hadden een helm op, droegen kogelwerende vesten, bepakking en schuin over hun borst automatische geweren en munitie. De commandant werd Borys genoemd, maar heette Borysko, en twee commandoleden luisterden naar de naam Marko. Het waren acht mannen, ze spraken goed Engels en hadden in Noorwegen een zes maanden durende training bij het Korps Commandotroepen gevolgd.

Wilhelm en Wam kenden de mannen van de training parachutespringen van lagere hoogte. De soldaten waren professioneel en meedogenloos.

Tachtig minuten later lieten ze Zweden achter zich en volgde de Hercules een zuidoostelijke koers. Ze werden omringd door rijen sneeuw witte wolken en onder hen waren een paar vissersboten als strepen op de Oostzee te zien. Voor hen lag Gotland en toen ze de weg van het bos konden onderscheiden, nam Wilhelm een zuidelijker koers aan en reduceerde hij de snelheid. De opdracht was te dalen naar zevenhonderd voet om een parachutesprong boven open zee te simuleren voordat ze weer stegen en over Polen vlogen. De bestemming was Rzeszów-Jasionka, een militair vliegveld dat ruim vier mijl van de grens met Oekraïne lag.

Wilhelm zag op tegen het moment dat de vracht was gelost en ze afscheid moesten nemen van de Oekraïners. Zelf zou hij naar huis gaan, naar de kreeftsalade en champagne om de nationale feestdag te vieren. Deze jongemannen wachtte slechts een oorlog. Ze hadden de leeftijd van zijn eigen zoon en de gedachte dat slechts op een korte vliegafstand honderdduizenden vaders hun zonen naar het front hadden gestuurd was net zo onwettelijk als het vliegen van deze aardslak.

‘Bereid voor op de oefening,’ meldde hij via de radio aan de belader en hij keek naar Wam. ‘Nog nieuws uit Polen?’

‘Nauwelijks. Twee jagerpatrouilles zijn een half uur geleden opgestegen van Kaliningrad. Verder melden ze dat het weer goed is.’

De Russen patrouilleerden als wespen boven de kleine enclave Kaliningrad, de belangrijkste basis voor de Russische vloot in de Oostzee, die ingeklemd lag tussen Litouwen, Polen en de zee. De MiG-jagers hielden meestal afstand, tenminste als het testosteron niet de overhand kreeg.

Op zevenhonderd voet stabiliseerde Wilhelm de hoogte en paste hij de snelheid verder aan. Ze zaten zo laag dat het scheepvaartverkeer achter de horizon verdween en ze de golven van elkaar konden onderscheiden. Hij verzekerde zich er nogmaals van dat de lading en de mannen vastgegespt zaten en stelde vast dat de trillingen van het vliegtuig toenamen toen de laadklep werd geopend.

‘Start de oefening.’

Terwijl hij wachtte op de bevestiging van de commandant, merkte hij dat Wam zijn onderarm aantikte en naar de radar wees. ‘De MiG-patrouille,’ zei ze. Twee kleine puntjes naderden snel. ‘Ze hebben hun koers veranderd en komen recht op ons af.’

‘De Russen weten dat we hier zijn? Is de oefening aangekondigd?’

‘Jazeker,’ antwoordde Wam bevestigend.

‘Start de oefening,’ herhaalde Wilhelm over de radio. Hij tuurde naar de Russische jagers, maar hij moest tegen de zon in kijken. Wat waren ze van plan? Was dit een poging hun schrik aan te jagen?

‘Zullen we de oefening afbreken?’ vroeg Wam.

‘Nee... daar zie ik geen reden toe.’ Hij riep wederom over de radio: ‘Commandant, bevestig start van de oefening!’

Toen de zwarte doos later werd gevonden, bleek dat er verder niets meer werd gezegd in de cockpit.

Deel 1

1

Maandag 17 mei. Oslo centrum. Ochtend.

‘Zie je hem? Kan je bevestigen dat er visueel contact is?’ De stem in het oortje klonk gejaagd.

Het was bijna onmogelijk om door te lopen op de Karl Johan. Het krioelde er van de mensen. Ouders, grootouders en kinderen, allen in hun mooiste jurk, kostuum of *bunad* – klederdracht – voor de nationale feestdag. Mensen moesten zich tegen de ijzeren hekken duwen op het moment dat er een eindeloze groep schoolkinderen en een muziekkorps met blazers en dreunende trommels, snerpende fluiten, majorettes en vlagdragers langsmarcheerde. Door al die wapperende vlaggen was het moeilijk iets te zien.

‘Negatief,’ mompelde Liselott Benjamin in het microfoontje op de mouw van haar jas. De PST-rechercheur baande zich een weg naar een trap om beter overzicht te krijgen.

‘Dan schakelen we over op de radio,’ zei de stem. Liselott strekte haar nek. Het Storting stond aan de overkant van de straat en op het balkon zwaaide de premier met een vlag alsof hij een zwerm bijen op afstand wilde houden. Was hij een doelwit? Haar blik gleed over de verzameling hoofden. Verderop lag Spikersuppa, het Nationaltheatret en Studenterlund, de weg liep omhoog naar het koninklijk slot, waar duizenden schoolkinderen, leraren en muziekkorpsen de koninklijke familie begroetten, die op het balkon van het slot stond.

‘Aan alle operationele eenheden,’ klonk er over de radio. ‘Melding van een verdacht manspersoon. Witte huid, draagt een bruin colbert of jas, donkere broek. Vijfendertig tot vijfenveertig jaar. De persoon draagt een rugzak en zonnebril en heeft kort haar.’

Het laatst geobserveerd in de buurt van de Egertorget, rechts van de Karl Johan, hij verplaatst zich in de richting van het slot. Ik herhaal...’

De zeventiende mei is de dag van de kinderen. In elk dorp, op elk eilandje lopen kinderoptochten en muziekkorpsen door de straten. Klassenvertegenwoordigers houden een toespraak en burgemeesters leggen bloemen, er worden spelletjes gedaan op schoolpleinen en er wordt gebarbecued in tuinen. Noren zijn trots op hun nationale feestdag, trots dat de dag niet wordt gemarkeerd met wapens, maar al jarenlang door kinderen. De naïviteit is net zo oorverdovend als de muziekkorpsen. Maar Noren willen het zo.

Daarom valt het maar weinig mensen op wat zich in de coulissen afspeelt. Scherpschutters op de daken langs de Karl Johan. Betonnen barrières die moeten verhinderen dat een gek inrijdt op de mensenmassa. De politiemensen en PST-agenten in burger met pistool verborgen in hun oksel waren allen op de hoogte van bomdreigingen, terreuranalyses en de onmogelijke opgave om tienduizenden mensen in een bomvolle stad te beschermen.

Liselott was een van deze PST-agenten. Haar collega, Martin Tong, zat in de controlekamer en hij was het die een kwartier geleden de rode vlag had gehesen. Via bewakingscamera’s had hij een man met rugzak gezien die voortdurend zijn gezicht verborg en politieursveillanten vermeed. De man was alleen, onopvallend gekleed en zocht de hele tijd plekken op waar de meeste mensen waren.

‘We hebben een mogelijke observatie voor het Storting. Een man die bezig is het Eidsvolvs-plein over te steken.’ Martins stem klonk kalm en bedaard.

Liselott bevestigde dat ze het had gehoord en drukte zich tegen het ijzeren hek dat de kinderoptocht scheidde van de toeschouwers. Op het moment dat ze begon aan de oversteek, kwam er een politieagent naar haar toe, ze identificeerde zich en samen baanden ze zich een weg door de rijen marcherende muzikanten. Hij zorgde ervoor dat ze voldoende ruimte kreeg om aan de overkant over een hek te klimmen.

‘Liselott.’ Daar was Martin weer in haar oortje. Ze stond ter hoogte van het Storting en drukte zich tegen de stenen gevel, daar stonden minder mensen. ‘De man op wie jij jacht maakt, draagt een pet, maar heeft geen rugzak.’ Ze bleef op de hoek staan met uitzicht over het Eidsvoll-plein.

‘Wat bedoel je? Gaat het om dezelfde man, is er sprake van een vergissing of heeft hij zijn rugzak gedumpt?’ Haar blik ging koortsachtig heen en weer tussen het woud aan benen. ‘Stel nu dat het om een bom gaat?’

‘Ik weet het niet. Zie je hem?’ Martins woorden kwamen nu sneller.

‘Nee! Of...’ Aan de overkant van het plein, op weg naar een van de kleine straatjes, zag ze een man lopen die zich uit de voeten maakte. ‘Een marineblauwe pet?’

‘Ik check het.’

Ze wachtte niet. Ze rende het geplaveide plein voor het Storting over, stootte bijna een kinderwagen om, hervond haar evenwicht en rende de straat in.

‘Ja, donkere pet. Mogelijk blauw.’

‘Ik zie hem,’ zei Liselott. ‘Hij loopt een hotel binnen... Het Valkyrienhotel.’ Het was een van de minder bekende hotels in het centrum. Winkeltjes en bar op de begane grond, gevel van steen en glas. Ze telde vier verdiepingen, balkons op de bovenste verdieping. Daarboven... daar had je uitzicht op de kinderop- tocht. Een hotelkamer op de hoek met ramen uitkijkend op het slot en het balkon. Een acceptabele afstand voor een getrainde schutter.

‘*Police, police, police.*’ Liselott duwde koffers en nerveuze toeristen aan de kant en smet haar PST-kaart op de balie voor een verschrikte receptionist. ‘Ik zoek een man die zojuist hier naar binnen is gelopen. Grijze jas, pet en zonnebril. Veertig ongeveer.’

De receptionist schudde haar hoofd. ‘Nee...’ ze keek naar een van haar collega’s. ‘Heb jij... Er zijn zo veel gasten en we hebben een bus die zo moet vertrekken en –’

‘Kan de lift gebruikt worden door mensen die geen gast zijn?’

Het hoofdschudden ging door. ‘Je moet een sleutelkaart hebben.’

‘Oké.’ Liselott draaide het scherm van de computer naar zich toe. ‘Laat me de gasten zien die op de bovenste etage verblijven, met uitzicht op de Karl Johan.’

De eerste namen gingen over het scherm toen er geroep bij de lift te horen was. Een forse vrouw stormde de lift uit en liep al struikelend door de groep toeristen voordat ze zich een weg kon banen naar de receptie. ‘Er schiet iemand! In de kelder schiet er iemand!’ De vrouw was bleek, haar ogen waren opengesperd en Liselott greep haar vast.

‘Wie schiet er? Is er iemand geraakt?’

‘Ik wilde alleen mijn auto halen.’

‘Zijn er nog meer mensen beneden? Burgers?’

‘Absoluut.’

‘Zorg dat de mensen hier verdwijnen,’ zei Liselott tegen de receptionist. ‘Hoe kom ik beneden?’

De receptionist wees naar de stalen deur naast de lift. Op dat moment brak er paniek uit. Mensen begonnen te roepen en stortten zich op de draaideuren, Liselott worstelde zich door de mensenmenigte heen. Ze opende de deur, die viel achter haar dicht en toen was ze alleen. De noodtrap baadde in koud, scherp licht. ‘Breng jezelf nu niet in gevaar. Wacht op versterkingen. Patrouilles zijn onderweg,’ klonk Martins stem.

‘Dat kan ik niet. Prio.’ Ze was al bezig de trap af te lopen.

Prio, levensbedreigende situatie. De instructies waren helder. Er diende onmiddellijk actie te worden ondernomen.

‘Het... is te gevaarlijk!’ De radio kraakte. Waarschijnlijk was ze al onder straatniveau. ‘Dichtstbijzijnde patrouille... dan... minuten.’

‘Martin! Ik moet nu handelen! Het is 17 mei! Overal zijn kinderen!’

Een piep gaf aan dat ze geen contact meer hadden. Ze trok het oortje uit en haalde haar pistool uit de schouderholster. Ze stapte van de laatste tree en stond in een betonnen ruimte. ‘Garage’, zei het bord op de deur voor haar. Pistool in haar ene hand, de ander op de deurklink, schouder tegen de deur.

De parkeergarage was slecht verlicht, het plafond laag en de geur van uitlaatgassen drong haar neus binnen. Aan weerszijden van de deur stond een auto, iets verderop klonk zwak geronk van een motor. Liselott dook in elkaar en sloop tussen de auto's door.

Ze had slechts een paar stappen gedaan toen ze iets zag bewegen. Ongeveer twintig meter van haar vandaan, waar de kelder breder werd en de helling naar de garagepoort begon, lag een manspersoon op de vloer. Een gedaante in donkere kleding, een zakdoek bedekte de mond en neus, stond gebogen over de man en doorzocht zijn jaszakken.

Haar instinct nam het over. Liselott zette een knie op de grond, steunde haar ellebogen tegen de kofferbak van de auto en richtte. 'Politie! Gewapende politie! Ga liggen! Ga liggen!'

De gedaante verstijfde, keek op en staarde in de richting van Liselott. De persoon had smalle schouders en was slank.

'Laat je handen zien! Ga liggen!'

De gedaante stak de armen in de lucht en leek voorover te buigen en de handpalmen op de grond te plaatsen, maar op hetzelfde ogenblik klonken er drie snelle knallen, gevolgd door plof, plof, plof. De projectielen jankten, betonstof en isolatiemateriaal regenden naar beneden. Terwijl ze zich op de grond liet vallen, registreerde Liselott dat de schoten gelost werden uit een auto die verderop in de garage stond. Motorgeronk en het dichtslaan van een portier. Ze keek tussen de wielen door en zag een donkere auto met flinke vaart de helling op rijden. De banden piepten.

'Stop!' schreeuwde ze, ze ging rechtop staan en stapte weg van de auto's met haar pistool in de aanslag. De poort gleed langzaam open en in het scherpe daglicht zag ze de mensen buiten. Liselott liep langs het hoopje mens op de grond, twintig meter... vijftien... zou ze schieten?

Er klonk een doordringend, snerpend geluid toen de chauffeur gas gaf, het autodak schraapte langs de garagepoort en de auto stootte naar buiten.

2

Maandag 17 mei. Parkeergarage. Oslo centrum. Middag.

De man hield zijn arm op zijn borst. Zijn vingers kromden en leken zich wanhopig vast te willen klampen aan het leven. De ogen hadden geen ziel meer. De patroonhulzen, sommige dicht bij het lijk, andere verder weg, vertelden over de vastbeslotenheid van de overvaller. De dode droeg een jas die doordrenkt was van het bloed en de bloedplas waarin hij lag was veranderd van helderrood naar herfstbruin. Een technisch rechercheur had een genummerd plastic bordje bij de marineblauwe pet gezet.

Martin Tong, rechercheur bij de PST, had een eigen uitdrukking op zijn gezicht gereserveerd voor situaties als deze. Liselott meende dat die geen verdriet of medelijden uitdrukte, maar ook geen cynisme of onverschilligheid. Het was een uitdrukking die gewoon constateerde dat de dood bij het leven hoorde en dat dit sterfgeval vanaf nu een deel was van Martins tweeënzestigjarige leven.

‘Getuigen?’ vroeg hij, zijn ogen lieten het lijk los en hij rolde met zijn schouders.

‘De vrouw die waarschuwde. Het viel haar op dat het slachtoffer van auto naar auto ging alsof hij iemand zocht. Terwijl zij bezig was haar auto van het slot te doen, dook er een gedaante achter hem op die het vuur opende met een handwapen. Waarschijnlijk een pistool.’

‘Dook op?’

‘De overvaller moet zich hebben verstopt.’ Liselott keek naar de auto’s, muren en schaduwen. Er waren genoeg schuilplaatsen.

Er volgde een flits toen een plaatsdelictonderzoeker een foto maakte van het lijk. Ze liepen bij hem weg.

‘Verder niemand?’

‘Twee gezinnen met kinderen verderop in de garage. Ze lieten zich direct vallen toen het schieten begon en zeggen dat ze niets hebben gezien.’ Liselott knikte naar de kapotte bewakingscamera boven de liftdeur. ‘Dat is de enige camera die ik hier heb gevonden dus waarschijnlijk zijn er geen beelden.’

Martin was direct gekomen nadat ze zich had gemeld. Hij was niet het type dat je omhelsde of vroeg naar je zielenroerselen, in plaats daarvan merkte je zijn bezorgdheid door zijn korte, oplettende blikken en de kleine pauzes die hij liet vallen nadat ze had gesproken voor het geval ze nog iets wilde toevoegen aan de beschrijving van het drama. Niemand houdt ervan om beschoten te worden. Maar eerlijk gezegd was ze niet erg bang geweest.

‘Ze schoten alleen om me bang te maken,’ zei Liselott en ze had zich weer helemaal onder controle. ‘Om weg te kunnen komen.’

‘Het kan beangstigend zijn om alleen op zo’n situatie af te gaan,’ zei hij.

‘Vind je dat ik had moeten wachten? Jij had niet gewacht.’

Hij lachte en klopte haar op haar rug. ‘Maar je wil niet zo worden als ik.’

Er waren vier uur verstreken sinds de schoten waren gelost. Liselott had de auto goed in zich opgenomen, een donkere Volvo, nieuw model. Ze meende dat er drie personen in de auto hadden gezeten. De chauffeur, de persoon die vanaf de achterbank op haar had geschoten en de persoon die gebogen had gestaan over de dode. Daarna had ze de plaats delict zorgvuldig in zich opgenomen.

De plaatsdelictonderzoekers hadden een zonnebril en een kaarthouder gevonden in de jaszakken van de overledene. In de kaarthouder zaten een rijbewijs en een paar bankpassen waaruit bleek dat de naam van de dode Jan Leonas was, dat hij drieënveertig jaar oud was en geregistreerd stond op een adres in Hovseter.

‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’ zei Martin. ‘Een man valt op in de mensenmassa op de nationale feestdag. Zijn gedrag is verdacht. Korte tijd later wordt hij in een parkeergarage op enkele tientallen meters van de Karl Johan gedood en zijn zakken worden doorzocht.’

Martin zat al bij de politie sinds het jaar dat Liselott werd geboren en zijn ervaring lag opgeslagen achter zijn kleine ogen. Vroeger hadden dergelijke vragen haar geërgerd, alsof hij haar op de proef wilde stellen, maar langzaam had ze ingezien dat het zijn manier was om zijn gedachten te verzamelen. Tegenwoordig kwam het voor dat ze dezelfde vragen stelde.

Liselott was halverwege de dertig. Groter dan hij, absoluut vriendelijker, maar als het erop aankwam, was Martin een beter mens. Hij kon grenzeloos zijn, maar droeg een onbegrensd vertrouwen in de ander.

Ze krabde aan haar onderlip. ‘Ik had het gevoel dat de persoon die de zakken van het slachtoffer onderzocht, een vrouw was. Er was iets met de lichaamsbouw. De bewegingen. Als de overvallers zich hier hebben verstoep dan moeten ze hebben geweten dat hij op weg was hiernaartoe. Wat moest hij hier? Is een van de auto’s van hem? Naar wie was hij op zoek?’

‘De moordenaar misschien?’ zei Martin. ‘Iemand die hij kende en die hem in de val heeft gelokt.’

‘In dat geval hebben ze geen woord met elkaar gewisseld, zei de getuige. Een pure liquidatie.’

De rechercheur die het lijk fotografeerde, gebaarde te komen en op weg naar haar toe, kwam er een bericht binnen op Liselotts telefoon. De rugzak van de dode was in een vuilnisbak voor het Storting gevonden. Er zat een regenjas in.

‘Waarom wilde hij die rugzak kwijt?’ zei Martin toen ze hem het bericht liet lezen.

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij gedroeg zich als iemand die wordt gevolgd. Mogelijk zette hij de pet op en ontdeed hij zich van de rugzak om op te kunnen gaan in de menigte.’

‘Dan had hij in bunad moeten gaan,’ zei Martin droog. Martin had niets speciaals aangetrokken voor de nationale viering. Hij hield niet van dergelijke vieringen.

De plaatsdelictrechercheur had haar hand onder het schouderblad van de dode gedaan en tilde het lijk voorzichtig op. ‘Meerdere kogels hebben zijn rug geraakt,’ zei ze. ‘Een kogel is hier bij de schouder naar binnen gegaan, maar hij is ook van voren

beschoten.’ Ze sloeg de jas open en liet de gaten in de borst zien.

Liselott bekeek het gezicht van de dode. Hij had bruin haar dat opzij was gekamd, mogelijk om de terugtrekkende haargrens te camoufleren. Zijn wangen waren bedekt met baardstoppels van een paar dagen. Zijn ogen waren nog open, maar ze vertelden niets over de man die ze had gebruikt. Iemand had de ogen moeten sluiten.

Toen greep de rechercheur de pols die het slachtoffer tegen zijn borst gedrukt hield en trok de onderarm een stukje omhoog. Het lijk leek tegen te strubbelen. ‘Lijkstijfheid, maar kijk hier eens naar.’ Ze wees naar de kraag van zijn overhemd. Daar, tussen het overhemd en de borst, was de punt van een bruinachtig papier te zien.

‘Dus daarom houdt hij zijn arm zo. Om iets... ja, wat eigenlijk te beschermen. Is het een envelop?’ zei Martin.

‘Daar lijkt het wel op,’ zei de technisch rechercheur.

‘Kun je hem loskrijgen?’

‘Blijf eraf.’ De stem werd begeleid door het geluid van stilettohakken op het beton. Liselott en Martin draaiden zich om. Een vrouw van ergens in de vijftig, stijlvol gekleed in een donkere mantel, rok en trui in bruine tinten, kwam aangelopen, geflankeerd door twee jongere mannen in pak.

‘Dit is een plaats delict,’ zei Martin. ‘Wie ben jij?’

‘Dat weet ik.’ Ze had een smal, goed gevormd gezicht dat ont sierd werd door een grote moedervlek die van haar rechteroog over haar wang naar haar kin liep. Maar in plaats van de vlek te verbergen leek het of ze die wilde benadrukken, want haar zwarte haar hing deels over het andere deel van haar gezicht. ‘Jasmin Samuelsson,’ zei ze. ‘Veiligheidsdienst.’

‘Veiligheidsdienst? Wat hebben jullie hier te zoeken?’

Samuelsson gaf geen antwoord, maar gaf hem een document. Het was een gerechtelijk bevel, ondertekend door een rechter van de rechtbank Oslo. Het was zo vers dat de geur van inkt nog te ruiken was.

‘Zoals je ziet, moet ik jullie vragen de plaats delict te verlaten totdat ons onderzoek is afgerond.’ Een van de mannen in pak

trok een paar rubberen handschoenen aan. ‘We beloven dat we voorzichtig zullen zijn.’

Liselott keek Martin aan. Zoiets had ze nog nooit meegemaakt.

‘Dit moeten we checken bij iemand met wat meer strepen op zijn uniform,’ mompelde Martin.

‘Ga je gang,’ zei de vrouw luid. ‘Maar niet hier.’ Ze keek rond en klapte in haar handen. ‘*Chop, chop*, mensen. Doe wat de rechter heeft bevolen. Wegwezen jullie.’